

Csobánka Zsuzsa

Részlet, folytatás nélkül

A boldogság üres lap. Fóliára
vívvel rajzolt tested nyári záporban,
átlátszó, színe nincs is, csak a fények törnek
örömben meg rajta.
Nem én vagyok boldog, nem is te,
hanem csak a fény a törésben,
árnyékkod rám vetül, kiemelt ívek
a csuromvizes esőben.

A boldogság üres nap. Kitépett
lapok egy hiányfüzetben, listák,
vándor az úton, miközben ösvények
mosdatják, a napba néz, de nem vakul,
vakít céltalan. Utána fordul mind, akire.

A tükörben látok egy vörös ajkat,
alsót és felsőt, aprókat, a fog kivillan, kívár,
egyre szaporábban eregeti a levegőt.
Valakire gondol, érez.
Nagyon kíván.
De tanulja a türelmet, tanul várni, erre született.
Csak oda kér, ahova adhat.
Milyen végtelen a világegyetem, a csillagos ég.

Kilátó

Libegő visz fel, gerincen ájult séta.
Függőpályás suhanó székek alatt
lombos avarban gázol a nyár.

A visszhangban lehet bízni,
Zugligetben méla csöndből inni,
merítkezik benned, kíván.

Alul a város, magas regiszter,
érintsd az alkart, óvatosan, hittel,
fél karral emel, mint kerékpárvázt.

Szemében bolygó arcod,
zihálva intő bokrok,
serdült láz.

Amerre menni kell, az út sajátod.
A tied metsző, lankás, zegzugos.
Sárga téglákból ível árkád.

A hólyagos múlt már messze nincs,
levetett béklyó, rozsdás bilincs,
zsibogó hajnal fűzi a rámpát.

Tajtékos napok

Lassan tutajt kell ácsolnom,
de legalábbis gumicsizmát vennem,
akkora a vízállás. A balsafában bízom,
újabbán hallani, ahogy magába szívja a vizet.

Azért van valami megejtően szép ennyi esőben.
Dőlésszögek, páratartalom, színek.
Eresz alatt evezlek hosszan,
amíg a tested besötétedik.

Gömbszív a nulla, mintha abban osztanál,
számmisztika és próbatétel.
A flaszterre rajzolt ugróiskolán
fellocsolt, ácsorgó éjjeli törtek.

Járd be a számlapot, mutatóra lépkedj,
ne kapkodj, csiszold az ívet, gömbölyödjön.
Nincsenek nemek, élek, se miértek,
kifeszül megint egy vitorlavászon.

Elhúló kontinens a néma pilóta,
értől indul óceánig,
tükör előtt áll meg.
Álmában egyre gyakrabban repül éjszaka.